

2/х

Контрольний звіт

Прем'єра рубрики:
„Людина крупним
планом“

ВІДВЕРТІСТЬ ПЕРЕД СОБОЮ

Це так, зла людина ніколи не буває красивою і принадною. Навіть тоді, коли вона ненароком усміхнеться, важко впізнати в її погляді світо відвертості. І навпаки: добра людина навіть у мить свого недоволення не приховує вогниці душевної теплоти. І ось я думаю: яка ж насправді вона, Надія Катан, ватажок комсомольсько-молодіжної бригади складальників Кіровоградського заводу радіовиробів? На обласній Дошці пошани — її портрет. Щира усмішка та очі цієї молоді симпатичної жінки викликають її вітху: «Мені добре серед людей!» Хлопці, які не знають, що вона одружена, задивляючись на цей портрет, зупиняються: «Як би з нею познайомитись?»

— А я бачив її на концерті ансамблю танцю. Була солісткою.

Хлопці міркують про красу. І теж примушують замислитись. Ці мудрі двадцятирічні «серцеїди».

Але ж яка вона насправді?

Див. 2-у стор.

НА ФОТО: Н. КАТАН.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ТЕПЛО БЕЛГРАДСЬКИХ ЗУСТРІЧЕЙ

З великою увагою й інтересом був зустрінутий в усьому світі дружній візит в Югославію Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва і переговори, які він вів цього тижня в Белграді з президентом СФРЮ, головою СКЮ Н. Броз Тіто. Сердечна обстановка, в якій проходили ці переговори, висока оцінка підсумків візиту в югославській пресі, десятки тисяч белградців, що тепло вітали високого радянського гостя на вулицях югославської столиці, — все це свідчить про міцні дружбу і співробітництво наших двох країн.

Трохи більше як п'ять років тому, у вересні 1971 року, відбувся пам'ятний візит в Югославію Л. І. Брежнєва і його переговори з Н. Броз Тіто, а потім — їх зустрічі в Москві, Києві, Хельсінкі і Берліні. За минуле п'ятиріччя успішно розвивались економічні зв'язки між нашими країнами. Обсяг радянсько-югославської торгівлі подвоївся, введено в експлуатацію близько 40 із ста югославських підприємств електроенергетики, чорної і кольорової металургії, вугільної і нафтопереробної промисловості, які споруджуються з технічною допомогою СРСР, продукція дедалі більшої кількості югославських заводів і фабрик стає відомою в Радянському Союзі.

Новим важливим імпульсом у розвитку радянсько-югославських відносин буде і цей дружній візит Л. І. Брежнєва в СФРЮ. Проведені в Белграді переговори, лише югославська газета «Борба», відповідають інтересам народів Югославії і Радянського Союзу, інтересам міцного миру і прогресивних перетворень нашої планети. Як підкреслюється в радянсько-югославському комюніке, підписаному 17 листопада, плодотворний обмін думками, що відбувся, «сприятиме дальшому розвитку відносин дружби і всебічного співробітництва між КПРС і СКЮ, СРСР і СФРЮ та народами обох країн».

Рік видання XVII
№139 [2243].

ВІВТОРОК,

23

ЛИСТОПАДА

1976 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комунар

ІМ. ДІЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ВІКТОР Артеменко гостей не чекав. Готувався до чергового заняття.

Мова піде про соціалістичну державу, її роль у комуністичному будівництві, про органи державної влади, участь комсомолу у їх формуванні і діяльності. Питання складні, не розібравшись добре в них, слухачі не зможуть успішно продовжувати навчання. Звичайно, йому, пропагандистові, допоможе підручник з історичного матеріалізму. Треба ще раз уважно вчитатись у працю В. І. Леніна «Державна революція» (на минулому занятті запропонував слухачам законспектувати найважливіші її положення). В котрий уже раз гортає знайомі сторінки, а як свіжо сприймається мудра глибина ленінської думки, невідкладна роком. Невмируще джерело — також робота Ф. Енгельса «Походження сім'ї, приватної власності і держави». На черзі дня — і яскрава промова товариша Л. І. Брежнєва на жовтневому Пленумі ЦК КПРС, матеріали і рішення Пленуму, п'ятій сесії Верховної Ради СРСР.

На четверту годину в конторі колгоспу імені Ватутіна збираю-

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ НЕ ЦИФРОЮ ЄДИНОЮ

тяться члени гуртка комсомольсько-го політнавчання «Основи правових знань». Про п'ятьох відсутніх з'ясовує староста Антоніна Брюховецька. Двоє на курсах ДТСААФ, один у відраженні, є хворий. Пустує одна графа журналу відвідувань.

Віктор, запрошуючи нас із першим секретарем райкому комсомолу Миколою Суворовим на заняття, трохи ніяково пояснює:

— Розумієте, в нашій сім'ї хворіє бабуся. От і сьогодні кров у лікарні здавав...

Його бесіда, продумана, логічна, розрахована на дві години, не залишає місця сумнівам: пропагандистові вдалося підпорядкувати особистий настрій, наліть самопочуття тій важкій меті, заради якої зібралися разом комсомольці.

Це й справді бесіда. Слухачі визнають структуру органів управління —

від місцевих Рад депутатів трудящих до Верховної Ради СРСР. Щось швидко занепокоє до блокнота Микола Суворов, потім показує мені. Згодом: став би в пригоді плакат-схема, який підкріпив би сказане.

За фахом історик, Віктор Артеменко викладає в школі також новий предмет, уведений нещодавно до програми, — основи держави і права. Там — школярі, тут — дорослі люди, приблизно одного з ним (теж, до речі, комсомольським) віку. Та окремі запитання й тут, у підком самостійній аудиторії, змушують його розгублено мовчати.

— Тоню, як ти розумієш принципи такого голосування?

— Волевыявлення в письмовій формі. Відповідь неточна, але Артеменко не втручається. Оптимальний варіант допомагає відшукати Віктор Левенко.

Характерна деталь: пропагандист звертається тільки до старости гуртка і до секретаря комсомольської організації. Решта присутніх — незумисне, але відчутно — лишається поза увагою.

Не встигли познайомитись? Четверте ж заняття...

Справді, сумніви (як з'ясувалося на перерві) небезпідставні. Минулого року молодий пропагандист читав своїм колегам теоретичний семінар. У колгоспі веде гурток перший рік. Не в усьому ще зорієнтувався, не познайомився як слід із хлопцями і дівчатами.

Це, певно, й було причиною де-що ускладненого як для аудиторії із середньою та середньою спеціальною освітою викладу, недостатнього використання місцевих фактів. Починати простіше було з Рівнянської сільської Ради, пояснити, чим займаються її комісії (тим більше, що троє гуртківців — депутати), а тоді вже пояснювати складніші матеріали.

Подібні деталі дословно не загальне враження від заняття гуртка, змушують замислитись, яка ж віддача затрачених зусиль, що корисного візьмуть з нього комсомольці. Це, зрештою, важливіше від середніх цифр відвідування.

Т. ЛЮДНА,
спецкор «Молодого комунара»,
Новоукраїнський район.

В ОБКОМІ ЛКСМУ УКРАЇНИ

ПОЧАТОК—З КОЛЕКТИВУ ФІЗКУЛЬТУРИ

Якщо роботу комсомольських і фізкультурних активістів області по фізичному вихованню молоді оцінювати лише за числом підготовлених значків ГПО, то можна побачити навіть певне досягнення — нормативи комплексу виконали 313 тисяч юнаків і дівчат. Але за цією цифрою криється ціла низка недоліків — у ставленні до організації спортивних поєдинків якості підготовки значків ГПО, в розв'язанні проблеми масовості. З боку багатьох райкомів комсомолу (Малозіньківського, Олександрійського, Компаніївського, Устимівського, Голованівського, Долишнього, Петрівського, Онуфріївського, Кіровоградського і Ленінського м. Кіровограда) нема належного контролю за ходом складання нормативів; деякі комсомольські активісти відносять до оцінювання, записуючи число підготовлених значків. І не тоді, коли підеш на юнаків і дівчат не сиділи заліків

у плавальному басейні і на вогнекому рубежі. Свідченням безвідповідальності і формалізму в організації спортивно-масової роботи серед молоді були змагання з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди». В Олександрійському, Гайворонському, Компаніївському, Устимівському, Онуфріївському та інших районах порушили графік проведення першого й другого етапів цих поєдинків.

Про яку, скажімо, масовість можна рапортувати, коли в першому етапі змагань із 78 колективів фізкультури м. Олександрії на старті вийшли тільки 43? А в Бобриньському районі з 6500 юнаків і дівчат визначили свою майстерність тільки 668 — у кожному з 54 колективів у середньому стартувало 13—14 молодих виробничників, школярів. Відбір кандидатів у збірні міст і районів для участі в обласних змаганнях теж був формальним.

Наприклад, з Петрового приїхали в Кіровоград не чемпіони району з багатоборства ГПО, а представники одного колективу фізкультури; гайворонці представили на ці поєдинки лише трьох спортсменів. Фізкультурники Олександрійського, Малозіньківського, Новомиргородського, Онуфріївського, Вільшанського районів вибули з боротьби після першого етапу.

На черговому засіданні бюро обкому ЛКСМУ відмічалось, що такі прорахунки трапляються через відсутність ділових контактів між райкомів комсомолу і районними спорткомітетами, які мають спільно розв'язувати проблеми розвитку фізкультури і спорту. Тим часом вони не дбають про використання спортивних споруд, забули про одне з першочергових завдань — пропаганду нормативів і вимог комплексу ГПО серед молоді.

На засіданні бюро було піднято гострі критичні Онуфріївський, Добровеличківський, Устимівський райкоми комсомолу, які не вжили конкретних заходів після критичних виступів обласної газети «Молодий комунар» і вдалися до підписок (через 4—5 місяців) в тим часом справи тут так і не виправились.

Бюро обкому ЛКСМУ прийняло постанову «Про участь комсомольських організацій області у впровадженні Всесоюзного комплексу ГПО». Певен комсомольськими активістами області поставлено вимоги, спрямовані на реалізацію конкретних заходів по впровадженню комплексу ГПО в життя.

ВІДВЕРТІСТЬ ПЕРЕД СОБОЮ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

„Від начальника цеху Бориса Степановича Бойка я вже дізнався: не було такого кварталу, щоб колектив бригади Надії Катан залишався поза трійкою кращих на заводі. Складальницям гучномовців — премії, шана всіх заводчан. Тримісячні завдання виконують за два дні. У дізлат — система бездефектної праці. Всі їхні виробы йдуть на експорт — значить, із Знаком якості. То чи може бути невдоволення у Надію погляді?..

Я вже бачу її постать здалеку. Невисока на зріст, струнка, хоч і повновидна, і чути її голос:

— Ні, так далі не може бути. Що сьогодні ці сто одинадцять процентів за зміню? Гола цифра. Ми три години просиділи, залившись бабачками про модні спідниці і чобітки. А потім сійшли, щоб мати запланований процент. Але ж три години втрачено безповоротно — три години життя.

Чуєте, тут, у цеху, їхнє життя! А Надя продовжує:

— Я підкреслюю це раз: там, у дифузійно-модульному відділенні, не знають арифметики. І зупиняють наш конвеєр, а значить, і весь завод. Немає деталей — ми сидимо...

Хтось із майстрів пробує заперечити:

— Там, у відділенні, не вистачає людей. Та ритм вже вирівнюється.

— Ритм повинен бути однаковим завжди. Якщо він буде й надто підвищеним, то теж неможливо. Як ритм биття нашого серця...

Голос у бригадира рішучий і навіть гнівний.

Але ось я вже бачу її погляд: ні, в цьому немає злості. В очах — тепло і відвертість, навіть промінці доброзичливості і ніжності.

Так, про життя не можна говорити влісно.

Надя бере в руки ще недомонтовану головку гучномовця і переводить погляд на комсорга бригади Люду Андросюк:

— Добре, ми ще раз повіримо. Ну що, дівчата, виручимо дифузійників?

Тридцять пар вправних жіночих рук почали зичити роботу.

А начальник цеху (я думав, він образиться на такі нарікання бригадира) полегшено зітхнув:

— Це вона так, щоб не розслаблятися. За зміну кожна з них має змонтувати 194 головки, а буде за 250.

Надя, почувши про цю цифру, знову своє:

— А можна було б мати й по 300.

— Нічого, не збіднієте.

— Та хіба в зарплатках тільки справа? Гроші що? — це теж різко, а потім уже стійше і спокійно, до подруг: — Я вчора читала Роллана. Він нами захоплювався ще тоді...

І раптом виняла з кишені біленького халата записник.

— Ось що він писав: «Ваша країна багата і може, і повинна давати своїм громадянам, кращим трудящим у першу чергу, можливість краще жити! А як мені хотілося б, щоб вишгород не була основним стимулом...»

Наладчик, який проходив поруч, зупинився:

— О, починається позачергова політінформація...

Та Надя вже знову тримала в руках дифузійну пластину і не звертала уваги на хлопця. Робота тривала.

А мені ще чулося: політінформація! Надя поки що не знає, хто я, і не догадується, що мені відомо про неї: вона справді в цеху політінформатор, і агітатор, і член профкому, і громадський розповсюджувач періодичних видань...

Всі ж мене зацікавили її гроші.

Скільки вона отримує щомісяця? Кажуть, до двохсот карбованців. З преміальними за рік буде 250. І Віктор, майстер по ремонту електродвигунів, не відстає від дружини. І я не питаю про бригадні проценти. Може, це й було не традиційне запитання, але сказав одразу:

— Що ви купили цього року?

Вона трохи зніякліла, і світло тепла в її очах зараз перевернулося в соромливість. Надя відповіла не одразу. Ну, думаю, зараз вона почне перелічувати все. Не позачок у зустрічах з газетярками, вона, мабуть, знає, з чого починати. Начальник цеху казав мені, що Катан неабияк книголюб. Отже, вона неодмінно скаже, що солідну суму витратила на передплатні видання. Згадає про те, що купила туристську пухляку. А потім уже про нову сукиню, гарний меблевий гарнітур. Та раптом несподівано:

— Ми купили легкову автомашину.

— Це розкіш чи...

— Вона нам необхідна. Я вже була в Прибалтиці, Ленінграді, на Волзі, в Криму... За спеціальним маршрутом. Та хочеться бачити більше, все, що хочеш. І маленьке білоруське село, і степові озера, і гори, і корити побувати на велетенській будові. Тут не завжди пухляка профкому виручить... От поїдемо ми з Віктором у неділю в ліс. Я хочу побачити його вишні. Кажуть, гарно, чарівно...

Вона думала, вона мріє знову про красу землі. І заради того, щоб пізнати її сповна, не пошкодувала тисяч, зароблених чесно своїми руками...

АЛЕ як же книги? Вже потім, коли ми розмовляли з нею за прохідною заводу, вона таки сама згадала про них.

— Це справді добре у нас: стоїть черга не за дефіцитним криміналом, а біля магазину передплатних видань. Такі часи, такі люди. Але п'ять годин я не буду стояти в черзі. Наші робітники мають привілеї — на заводі відкрито громадську книгарню, і Олександр Сорочан виконує всі замовлення. Куплю ту книжку, яку мені треба сьогодні. Тих, що лежать на полиці про всяк випадок, не беру. Знадобиться — є бібліотека.

Знову була відвертість. Надя не хвалася, що у неї сотні красивих томів у білих, голубих чи зелених обкладинках. У її домашній бібліотеці книжки що назбиралося до 200 книжок.

— Про що вони?

— Я хочу знати, як людина стає справжньою. Як переходить від кривди до любові, як стоїть на землі. От сумно мені — і я починаю читати про маленького Михайлика, який задивлявся на тихі зорі і на гусей-лебедів. Пам'ятаєте — у Стельмахі?

Це — та ж відвертість, відвертість звичайної робочої людини, яка думає про своє життя.

І запропонували заповнити анкету. Відповідь на десять запитань була через годину:

1. Без чого людина не може прожити?

«Без людей. То — не життя».

2. Тобі вручали партійку. Про що ти тоді подумала?

«Я подумала про більшовиків... Я тепер ще більш відповідала за долю нашої справи... Я відповідала й за інших. Думати в першу чергу не про себе...»

3. Три пам'ятні і знаменні дати у твоєму житті.

«20 вересня 1964 року — рік вступу в ряди ВЛКСМ. 2 червня 1976 року — я стала членом КПРС. 30 квітня 1976 року — мені вручили орден Трудової Слави...»

4. Людина властиво помиляється. Якщо можна відкрити особистий секрет: де ти побачила найбільш суттєву помилку і який висновок для себе ти зробила?

«Якось і сказала дівчині, яка заступала на чергову зміну на моє робоче місце, що не залишу їй паланика, бо він — мій. Того ж дня я перед усіма робітниками цеху просила у дівчини пробачення. Мені й тепер соромно. Я не думала тоді. А треба думати над кожним своїм вчинком».

5. Як ти розумієш поняття «зайнятість людини»?

«Людина повинна бути захоплена постійно чимось цікавим і корисним...»

6. Тобі зараз 26. А буде 50. Якою ти хочеш бачити себе тоді?

«Теж молодію. Теж серед людей. Пізнавши до кінця справжню творчість. Зробити те, чого ще ніхто не зробив...»

7. Красиве місто. Красива земля. А що ти і твої друзі зробили для цього?

«Ми посадили біля корпусів заводу клени, і зразу стало тут світліше. Я думаю, що кожен має передусім зацікавити красу там, де він живе...»

8. Якби ти була справжнім провидцем, що б ти хотіла передбачити?

«Той день, коли на всій планеті не буде зла і кривди».

9. Вірність. Вірність Батьківщині, вірність рідній людині. Як ти це розумієш?

«Віддати їм усього себе і все — серце, розум, життя».

10. Що значить бути першим?

«Бути там, де ще ніхто не був раніше за тебе, і знову робити крок вперед...»

ЗДАЄТЬСЯ, я знаю про неї вже все.

Хоча ні. Ось знову чути її голос у цеху:

— Конвеєр зупиняється. Не вистачає дифузій. Дайте ж заробити Наталці Вахрушеві. У неї двоє дітей.

Це піб нескроже на неї. Але до кого звернені ці слова? До начальника цеху, до головного інженера? Ні, вона напевне стала в таку «позу» — перед представниками дифузійного відділення, яке знову недодало потрібних частин для того, щоб не порушити ритм у складальні гучномовців. Щоб не було штурмивання і горіння «на знос».

І зрозуміли. Зрозуміли. Бо бригада Надії Катан торік перед святом 30-річчя Перемоги, першою зробила внесок до фонду миру. То був квітневий зарплатний, полеглого смертю героя воїна-земляка Б. Д. Чорноморця, якого дівчата зраховували у свій колектив. — 459 карбованців. Зрозуміли. Бо на заводі всі знають, яку заявку минулого тижня занесла Надія Катан у приймальню директора заводу: «Просимо переглянути норми виробітку на виготовлення гучномовців типу 0,5ГД-30 і підвищити їх на 10 процентів...» Підвищити норми — значить знизити оплату за виготовлену продукцію. Значить: платити нам за те, що можемо зробити, а ми зробимо більше і краще...

Ні, вона думала не про зарплатку, а про робітничу честь і совість. Їй здавалося, що у хвилини суперечки вона суворі й гнівна. Але видавали очі — в них відвертість і тепло добра.

Так і на черговому засіданні бюро міськкому комсомолу. Тоді йшла розмова про підлітків, які бешкетують на вулиці і «засмічують» місто своєю негідною поведінкою. Як вихід комсомольські активісти пропонували поліпшити роботу молодіжного лекторію, спортивних секцій за місцем проживання, запросити неслухняних хлопців у гуртки художньої самодіяльності. Та член бюро міськкому комсомолу Надія Катан сказала простіше й рішучіше:

— Ми повинні стати з ними на тій же вулиці. Поруч. І примусити бути красивими власною красою...

Михайло ШЕВЧУК.

НА АРЯД був — везти пшеницю в Олександрівку. Молоді водії автомобілів Віктор Філін, Микола Нагароцький, Сергій Вовненко поцікавились, які вантажі доставити у зворотному напрямі. Невдовзі визначили майже ідеальний маршрут: в Олександрівку, на комбикормовий завод, повезуть пшеницю, там, на станції Фундукліва, завантажаться качанами кукурудзи, їх доставлять у сусарню в Цибульовому, а звідти вже сухе зерно — в Підлісне. На цьому маршруті колосії пробіги звели до мінімуму, і хлопці задоволені. Вони підраховували, що скорочення колосіїх пробігів автомобілів на один процент дає господарству

1500 карбованців прибутку.

Дванадцять молодих водіїв працюють в автогаражі. Кожен із них, включившись у змагання за подолання строку служ-

КОЖЕН РЕЙС — ЕФЕКТИВНИЙ

би машин, запланував увесь амортизаційний період експлуатувати грузовик без капітального ремонту. Приклад у роботі вони беруть із досвідченого шофера Василя Михайловича Герасименка, який свою машину водить без капітального ремонту вже десять років.

Молоді шофери господарства прагнуть, щоб кожен рейс був якнайефективнішим. З початку року завдяки транспортуванню вантажів у зворотному напрямі вони зекономили понад 5 тисяч карбованців.

В. КУХТІН, інженер колгоспу імені Ульянова Олександрівського району.

РОСТИТИ МОЛОДІ ТАЛАНТИ

«Кожному молодому працівникові мистецтв — досвідченого наставника» — таке рішення прийняли учасники пленуму правління Українського театрального товариства, який протягом двох днів проходив в Одесі.

Рух наставництва, на необхідність розвитку якого вказується в постанові ЦК КПРС «Про роботу з творчою молоддю», дедалі більше поширюється у театральних колективах республіки, — сказала кореспондентів РТАУ голова правління товариства, народна артистка СРСР О. Я. Кусенко. — Він є важливим засобом духовного і творчого збагачення артистичної молоді, виховання у неї комуністичного світогляду. Прикладом для всіх нас є піклування про молоді таланти, яке виявляє одна з корифей радянського театру, Герой Соціалістичної Праці, народна артистка СРСР Н. М. Ужвій. Цікавий досвід ідейно-художньо-

го виховання акторської зміни побачено в Києві, Одесі, Дніпропетровську, Львові. Сьогодні на Україні під керівництвом провідних майстрів сцени працює понад двадцять творчих лабораторій і семінарів, в яких вдосконалює свою майстерність майже половина молодих артистів республіки, організовано їх стажування у провідних театральних колективах країни. Відішлі, за рекомендацією нашого пленуму, кожний з майстрів візьме індивідуальне шефство над менш досвідченим колегою, щоб передати естафету старших поколінь у навіній руці.

У дні роботи пленуму на сцені Одеського державного академічного театру опери та балету відбувся концерт молодих майстрів мистецтв міста-героя — лауреатів і дипломантів всесоюзних, республіканських, міжнародних оглядів і конкурсів, всю виручку від якого передано у фонд миру.

На львівському виробничому об'єднанні «Кінескоп» почато серйозне виробництво кольорових кінескопів, які мають розмір екрана по діагоналі 61 сантиметр. Надійність і довговічність нового електронного приладу вища, ніж у його попередника. Він має більш виправлені кути і менш опуклий екран. На фото: контролер-випробувач Стефанія ТУРЧИН готує до відправлення першу партію нових кінескопів 61 ЛКЗУ. Фото В. ПЕСЛЯКА. (Фотохроніка РТАУ).

ЛЮДИ, ПОДІЛ, ЧАС. „МІЙ ОТЧИЙ КРАЙ — РУСЬ...“

ДО 175-РІЧЧЯ 3 ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ДАЛЯ

— У вас словника Далі впадково немає? — почув я недовго в букіністичному магазині.

Таке запитання я не раз задавав сам у багатьох містах нашої країни.

Ім'я Володимира Івановича Далі відоме кожному. Син датчанина, він серце своє віддав Росії. Далі писав: «Ні прозвання, ні віросповідання, ні сама кров предків не роблять людину належністю до тієї чи іншої народності. Дух, душа людини — ось де треба шукати належність її до того чи іншого народу. Чим же можна визначити належність духу? Безумовно, вільною думкою. Хто якою мовою мислить, той до того народу й належить. Я мислю російською. Мій отчий край — Русь...»

Коло інтересів і діяльності В. І. Далі широке. Він учений-лексикограф, етнограф, письменник, природознавець, офіцер, лікар, інженер, демократичний чинник, «побував різними кутками Росії». Від Далі нам відсталось у спадщину цілі праці з фолклористики та етнографії, збереження народних пісень, казок, легенд, дум, найповніша збірка прислів'їв, повісті, оповідання. Він уперше класифікував російські діалекти. Але найважливішою, найвагомішою його працею, котрій В. І. Далі віддав понад половину свого життя, є «Тлумачний словник», яким користується й понині кожен, хто цікавиться російською мовою незалежно від професії. Чотиритомний «Тлумачний словник живої великоруської мови» — основна заслуга вченого. Це його життєвий подвиг. Володимир Ілліч Ленін назвав словник Далі «художньо-річчю».

Великий трудівник, В. І. Далі у своїх творчых нагодах кожному з нас, що «доля народжена для праці». Радянський народ свято багатішу спадщину Володимира Івановича Далі і надалі використовує її.

М. НОЖОВ.

ЧОМУ, власне, я мала чекати від нього вдячності? І чи варто взагалі робити людям добро, щоб потім вимагати від них за це подяки?

Вона, депутат Ленінської районної Ради, прізвище цього хлопця почула зовсім випадково на засіданні комісії по роботі з молоддю. Ніде не працює, відбуває своє за хуліганський вчинок... Називали й інших. Та прізвище у нього було надто вже гарне. Старе, українське.

Недавній «король» Кушівки, гроза підлітків, а сьогодні спустошений, зневірений у собі хлопець. Таким уявила його Людмила Козлітіна.

Тож після засідання комісії впевненою ходою пішла на Акмолінську, де живе цей молодий ледар і хуліган. Та чим ближче ставало до будинку, тим повільнішими робились жіночі кроки. Вечоріло і уява вже малювала здорового, нахабно скривленого бандита з ножом у руці.

Все ж Люда різко постукала у двері, не дочекавшись запрошення, ступила в кімнату. Неповнолітній «бандит» сидів у теплих домашніх капцях і доброзичливо усміхався до екрана телевізора — показували «Ну, постривай!».

Потім Козлітіна ходила на «Червону зірку», у відділ кадрів, комітет комсомолу. Її настирливості дивувалися, перед її гарячкуватістю пасували. Льошка пішов працювати на завод. Став повноправним членом колективу.

І ось сьогодні, коли вона знову зайшла і поцікавилась його заводськими справами, виробничими успіхами, Льошка, прощаючись, незлобливо і навіть зацікавлено спитав Люду:

— Слухай, і чого ти так турбуєшся про мою персону? Сама кажеш, що ніколи вгору глянути... Тобі що, більше за всіх треба?

«Ні, не про вдячність треба думати», — міркувала Люда над словами хлопця. Більше за всіх треба? Так, більше за всіх! Оце і є, її.

БІЛЬШЕ ЗА ВСІХ ТРЕБА

НА ФОТО: Л. КОЗЛІТІНА.

Людмила Козлітіна, життєве кредо. Зобов'язана бути за все в одній. Як спеціаліст, як ватажок молоді, як комуніст, як людина. Навіть, радянська людина.

Більше за всіх треба? Десь вона чула ці слова. Так, здається, у відділі головного архітектора. Довго обивала там пороги. І там, і в міськвиконкомі. Якось у них, на зборах працівників кондитерської фабрики, порушили питання про будівництво ідальні на території підприємства. Та одна справа порушити питання, інша — збудувати, коли архітектура не дозволяє, в дирекції на пропозицію комсомольців руками розводять: мовляв, коштів немає.

А все-таки до нового року ідальню буде відкрито. На 60 місць. Вони будували її самі. Щодня шестеро молодих кондитерів після зміни ставали мулярами, штукатурами, теслями. І всі підтримали молодих — стали поруч ветерани праці. Виявилось, що не тільки їй, Людмилі Козлітіній, більше за всіх треба...

ФОТО М. ТЕРНАВСЬКОГО.

І ще чула вона недавно оці слова. В цеху хтось ехидно просичав їй, майстрові зміни, вслід:

— Завжди лізе, куди не просять. Більше за всіх їй треба.

Тоді Люда посварилася з двома дівчатами, які порушили технологію приготування начинки для цукерок «Мальва». Посварились, але потім сама підійшла до них після зміни — та й знову ж про ту «Мальву»: і про технологію, і про українські красуні мальви, що край дороги цвітуть, і про робітничу совість...

А напередодні свята працівників харчової промисловості Люда разом з дівчатами раділа успіху всієї фабрики — цукерки «Мальва» удостоїлись державного Знака якості. І цукерки «Яблуко» — теж. Це п'ятий вид продукції, якому присвоїли Знак якості. Заповітний п'я-

тикутник прикрашає цукерки «Метейрит», «Ятрань», «Гуси-лебеді». І в тому, що за три квартали фабрика випустила понад план продукції на 207 тисяч карбованців, є частка успіху членів комсомольської організації, де ватажком Людмила Козлітіна.

Ні, Люда мусить показати Льошці свою фабрику, свій цех, свою зміну... Сьогодні вона скаже йому, що людина не має права жити тільки для себе, потихенько тліти, не віддаючи себе всю іншим.

У білому довгому халаті Олексій ходив між величезних каструль, п'янів від пахощів шоколадів-мармеладів, дивився на вправні руки Людмили і дивувався штампам на картонних коробках: «Зміна Л. Козлітіної». І водночас спостерігав, як Козлітіну безперервно кудись викликали. Дзвонили з міськкому комсомолу. Хтось підходив як до члена бюро партійної організації підприємства. Зрештою, якесь заплакане дівча, розмазуючи чорну фарбу на віях, довірливо вишпигувало Людмилі свою образу.

За Олексієм зачинилися двері проходної, а Козлітіна ще надовго зіставалася на фабриці після зміни: усе «супротив», когось уночі, сперечатися з кимось. Із цеху вона вийде в сутінках. На ходу поправить легким горішком тонку пишну хитромудру зачіску. Промаявчить у люстерку тонкі, легенько підфарбовані губи, лукаві карі очі. І вона впадне до дитячого садка, щоб забрати свого шестирічного Ігорка. Він кинеться їй назустріч, потім чекатиме, поки його мама щось казатиме мамі Ворки. Як же Люда може не дати поради про виховання сина, коли вона сама мати та ще й член батьківського комітету дитячого садка.

«Чудернацька якась жінка. Переколюбрила всього мене. Наче ото хтось узяв та й витряс добре — що, мовляв, маєш, хлопче, за душею?» — думав у цю хвилину Льошка, поспішаючи з дружком до кінотеатру.

Нараз обоє побачили, як посеред вулиці якийсь п'яний здоровило чіплявся до немолодого вже жінки.

— Ану, йди додому спати, а то у вивертники відведе! — гаркнув йому Льошка і галантно відвернувшись перед жінкою за п'яного.

Дружок мовчки спостерігав за ними. І вже коли п'яний покійно поплівся до під'їзду, легенько шарпнув Олексія за рукав:

— Та пішли, Льошко, в кіно запізнимось. Тобі що, більше за всіх треба?

Л. ОСОКИНА.

м. Кіровоград.

ПРОЗОРІСТЬ

Вже осінь іде... А в мене
Так весілля на душі...
Тремтінням беріз черлених
Повітря навкруг пашить.
І сонце таке жадане
Останнє проміння ллє

На стіл, на краєць дивана,
На рідне лице твоє...

І пахощі любові твоєї
Тепліться в моїм краю...
Я пригоршамся з любов'ю
Осінню прозорість п'ю.

Людмила САПІТОНОВА.
м. Кіровоград.

Стихла пісня солов'їна,
З лісу тягне холодком...
Лиш вродлива-калина
Запишалась над ставком.
Вабить очі неба просинь,
І здається: десь в гаю
Розпліта нечутно осінь
Золоту косу свою.

Лиш упала враз на ниви
Павутинка, мов струна.
Певно, випала із гриви
У рудого скакуна.
Любов ГНІДЕЦЬ.
с. Тишківка,
Добровеличківського
району.

БУДЬТЕ КРАСИВИМИ!

Перший сніжок нагадав вам про близьку вже зиму. Ви критично переглядаєте свій гардероб і йдете в ательє з бажанням пошити собі до нового сезону сукню, пальто. Нову річ хочете бачити модною. Яка ж вона, мода осені та зимни індивідуальна?

Зауважу відразу, що мода «попсована». Образ дівчини-літлєткі в міні-спідниці і вузьких джинсах змінив образ тридцятилітньої жінки. Головна прикмета сьогоднішньої моди: жіночистість, жіночність і ще раз жіночність. Спокійна елегантність, м'які, плавні лінії, настільки відтінки кольорів. Усе це одяг стає м'якшим, легшим, особливо у плечах. Часто досягається це за рахунок рукавів реглан. Кімоно з великими манжетами, кокеток, зборок, зачіпок, банусків. Характерна деталь осіннього одягу — поєднання різноманітної ширини і довжини.

Модний силует сезону — прямий, так званий «оливцев», для наймолодших модниць зазначається трапецієвидний довжина спідниці — обов'язково нижче колін. Наскільки? Це вже залежить від смаку та бажання дівчини, індивідуальностей фігури та призначення одягу.

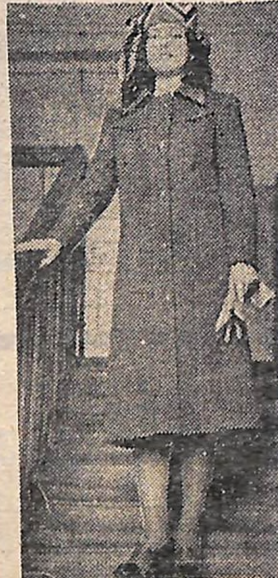
Знову входять в моду рукава «три чверті». Під сукню :

такими рукавами можна надіти тонкий светр, чи блузку. І ще одна новинка сезону — ланочки у вигляді чашки, великі берети, довгі шарфи і косинки, зав'язані збоку чи на потилиці вузлом.

Особливо популярні зараз «вільні» виробні з натуральних тканин. Знову в моді базовий, шерсть, шовк, оксамит і навіть фланель, з якої шили кофти наші бабусі. Тканина може бути й синтетичною, та вигляд повинна мати обов'язково натуральний.

І головне. Ніколи не треба ліпити собі за модою, шити сувільні годинники таку, як у подруги. Треба враховувати всі «за» і «проти» своєї статури, характеру і манери. Подумайтеся, що кокетки і трапецієвидні силуети не підійдуть дівчині низької на зріст, спідниця «оливцев» — високої і худорлявій. І потворно виглядатиме дівчина в романтичному «густинському» наряді, коли вона піднесе широкими кроками і по-чоловічому розмахуватиме руками. Тому будьте не просто модниць, а й красивими.

М. КРИЩЕНКО,
старший конструктор-модельєр Кіровоградської фабрики «Індустриальна».

НА ЗНІМКАХ: ПАЛЬТО «ОЛІВЕЦЬ» (ЛІВОРУЧ); ЗИМОВИЙ ЛІСАМБЛЬ.

ВІДДЗВЕНІЛО

ЛІТО

Коні скликало свої
Буйне літо віддзвеніло,
Й на світанку відлетіло
Десь в далекій краї.
Посмутило враз берізки,
Літу дивлячись услід...
І важкі росини-слізки
Вниз скотились з довгих віт.

ВСІ ВИ ТАКІ!!

Сьогодні о восьмій вечора мене чекатиме дівчина. Вона, як завжди, стоїтиме на розі біля центрального універмагу і юнаки, які йтимуть мимо, будуть заздрити тому, котрого вона чекає, тобто мені. Тільки я все одно не прийду. Ще донедавна я жив думкою про ці побачення, не йшов на них, а летів. Такою неймовірно здавалась мені ця дівчина, в чорному пальті з розпущеним золотистим волоссям. Я із захопленням розповідав товаришам, яка граціозна у неї хода, і як вона блискучо вирішує кросворди, як майстерно в'яже собі супермодні светри і шапочки.

Друзі мені заздрили. Та й не тільки друзі. Якось ми сиділи з Оленою в цирку і артист, приймаючи від залу оплески, подяки, помітивши мою дізчину, вправно кинув їй на коліна букет квітів. Олена не почервоніла, не зніяковіла, не зашарілась, а відверто поглянула на мене, — мовляв, — ось дивись, хто я!

Я не звернув тоді жодної уваги і на цей погляд, і на те, що квіти упали саме їй...

Ми зустрічались не тільки на вулиці. Я заходив за Оленою на роботу. І завжди радів тому, що у неї немає конфліктів з товаришами, начальством, що двері свого кабінету вона зачиняла із незмінною задоволеною усмішкою. Носився по коридору із черговою ідеєю її колега, сперечався між собою зазавділом і підлеглі, нервуючи, розпикав когось по телефону інший праців-

ник, а Олена спокійно сиділа за своїм столиком і за півгодини до кінця робочого дня діставала пряжку, щоб крадькома довязати модний шарф.

Я сам не палю. І вважаю це шкідливою, зайвою просто звичкою. Олена ж палила із студентських років. Однак мені подобалось, як томіно, легенько роздуваючи тонкі ніздрі, вона затягується, або папачем збиває попіль. В такі хвилини я захоплено милувався нею. Мені здавалось, що Олена, коли палить, то живе якимось загадковим життям, прекрасним і недосяжним для мене.

Якось не помічав, що вона палить на сигарети, а спалоє день за днем своєю молодістю, не помічав, якою наганою і фальшивою посмішкою усміхалась, як заведено називає мене котиком, лапункою.

Якось я випадково побачив Олену в кіно з іншим хлопцем.

А вчора ми сиділи в її кімнаті, і я пив каву, покійно чекаючи, поки Олена допише листа цьому хлопцю — молодому архітектору, який живе в іншому місті. Виявилось, що вона зустрічалась з ним «паралельно зі мною»...

Я не знаю, про що вона писала йому, але чомусь впевнений, що так, як і мене називала котиком і лапункою.

Прощаючись, я запитав Олену, — а ти могла б полюбити не льотчика, архітектора, а, наприклад, газозварника?

— Я не така дурепа, — мило посміхнувшись вона мені, і додала:

— Так завтра, як завжди, у вісім! Сьогодні на розі біля центрального універмагу мене чекатиме дівчина. Тільки я не прийду на побачення. Ні до неї, ні до іншої. Бо всі ви такі...

АНАТОЛІЙ К.

м. Олександрія.

ВІД РЕДАКЦІЇ: На жаль, адресуючи «Степозічку» цього листа, автор не назвав свого прізвища і адреси. Але ми звертаємось до своїх читачок з проханням прокоментувати лист.

Героїв наших імена

ТОДІ, В СОРОК ПЕРШОМУ...

(Продовження.
Поч. в №№ 137, 138).

III.

Сорок перший рік майже не залишив архівних матеріалів із західного кордону. Але в Москві, в архіві Музею прикордонних військ, удалося знайти деякі короткі рапорти, скрупи на факти, бойові донесення та листи зі спогадами учасників боїв за Кіровоград. З них ледве вимальовується картина подій тих днів у нашому місті. Сьогодні картина першого тижня серпня 1941 року.

Бій під Кіровоградом був дуже запеклим. На снітанку заринулася земля. І гітлерівські автоматники пішли в атаку. При підтримці танків по кілька разів на день понад дві доби атакували прикордонників по всій ділянці рубежу оборони, що витягнуто смугою простягнувся від селища Делеківки до лінійних Черемшуків і далі на південь. І поразу атакувача лава пізкочувалася назад, залишаючи на полі бою підбиту техніку та сотні фашистів.

Кожний прикордонник бився за десятки, і захищався друга, третя, десята атаки гітлерівців. Грозивий трім стояв на якорі. В небо залітали чорні фонтани від вибухів снарядів і мін. У їхній оглушливій тріск уліталися довгі кулеметні чер-

ги, дріб автоматів, команди, крики, стогін. Надрибно відли пікіруючі бомбардувальники. Багато бійців було поранено, але всі, хто міг тримати зброю, залишалися на своїх місцях і продовжували вести бій. Воїнів мучила спрага, лопалися і кровосточили пересохлі губи. Та люди могли терпіти і терпіли, а кулеметам була потрібна вода, бо закипала вона в кожухах, коли були вони по пасідаючих ворогах. Прикордонники обмотували кожухи змоченими гімнастєрками, захищаючи метал від пекучого сонця, і продовжували стріляти.

Очевидці згадують, як стійко прикордонники відбивали натиск ворога, з якою самовідданістю йшли вони в бій, якими нищівними були їхні багнетні атаки. Неможливо навіть передати всіх тих, хто відзначився.

Колонна медсестра 1-ї прикордонної комендатури Євгенія Олексіївна Нестеренко згадує:

«Наша комендатура займала оборону в районі села Делеківки. Вибухи авіабомб і снарядів заглушували все навкруги. Дві доби стояло кромісне пекло. Разом з фельдше-

ром Герасимовим я переслідувала поранених, набила патронами кулеметні стрічки і підносила на передній край ланки з горючою сумішшю. Коли ворожі танки почали обходити місто, прикордонники згідно з наказом зникли з позицій і з боєм вийшли з оточення».

Колонний начальник застави старший лейтенант Зеленин розповідає:

«У складі екіпажів танків та бронемашин були й наші прикордонники. Коли почався відхід, для вітрину залізничного моста командування залишило один танк, екіпаж якого, виконуючи завдання, героїчно загинув. У складі екіпажу був і прикордонник Назаров із саперного взводу».

Учасники боїв під Кіровоградом Матвєєв, Дробаха та Ісаєв згадують такий епізод. Зведена кулеметна група, якою командував лейтенант Дубина, своїм вогнем забезпечувала відхід підрозділів з оточення. Прикордонники під прикриттям кулеметів перейшли в багнетну атаку і завдали фашистам великих втрат. Кулеметна група останньою вийшла з ворожого кільця, зберігши боєву техніку.

Колонний начальник штабу 79-го Ізраїльського прикордонного загону Гнат Степанович Афанасьєв:

«Три дні прикордонники ве-

ли бої з гітлерівськими частинами, що набагато переважали нас у живій силі і техніці. Фашисти посилюли бомбардування. Зрозумівши, що вони відмовилися від лобової атаки і почали оточувати ділянку оборони з обох флангів, з півночі і півдня, Грачов наказав під прикриттям ночі залишити лінію оборони і відійти через налягуче місто на схід.

Місто немовби вимерло. На вулицях було безлюдно, будинки горіли, валилися. Разом з нами місто залишали працівники НКВС, міліції, партійний актив. Для загону це була підмога, хоч і невелика, оскільки товариші мали тільки особисті пістолети.

На схід від Кіровограда прикордонний загін зайняв новий рубіж. Та не встигли наші вийти окопи, як ворожі танки і піхота знову перейшли в наступ. Ми відкрили сильний рушнично-кулеметний вогонь. Це давало можливість колонам мирного населення відходити на схід. Одні подорожні були без речей, інші несли за плечима вузли, мішки. Дехто їхав на велосипедах і підводах. Шляхами на схід гнали худобу, вивозили в тил сільськогосподарську техніку — трактори, комбайни, сівалки.

На невеликих переправах, біля зруйнованих мостів, утворювалися великі пробки, рух уповільнювався, а позаду вже падали танки ворога, автомашини. Воїни нашого прикордонного загону знову й знову

вступали з ними в бій, виявляючи героїзм і мужність. Вони стійко боролися за кожну п'ядь рідної землі».

Заставі лейтенанта Русинова підполковник Грачов наказав форсованим маршем перейти до Дніпра в район Деріївки і переправити біженців та колгоспну худобу з правобережжя. П'ять днів солдати не зникали очей, перевезли на лівий берег тисячі людей, переправили сотні коней, корів, овець.

Тільки чергові кулеметники не залишали окопів та зв'язували застави беззмінно сидів біля телефону, чекаючи дзвінка з Онуфріївки. Телефоністка повинна була оповістити прикордонників, коли в селі з'являлися гітлерівці. Аж ось — дзвінок і тривожний голос:

— Фашисти! Мотопики і танки! Прощайте, товариші! Розбиваю комунітарію!

Нам не відомо ім'я цієї натріотки з Онуфріївки, але її тривожний сигнал урятував життя багатьох...

Залигла застава півкільцем, приготувалася до бою. Треба було не підпускати фашистів до переправи, поки не пустять колгоспники вправ усієї худоби, що залишилася, а самі не сядуть у човни та на плоту і не відпливуть хоч би до середнього ріки.

В. ЧАБАНЕНКО,
інженер.

(Закінчення в наступному номері).

СПОРТ

У НАШОМУ місті розвитку фізкультури і спорту приділяють неабияку увагу. Ось і чергова сесія міської Ради депутатів трудящих обговорила питання «Про хід виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 17 січня 1972 року «Про заходи по дальшому розвитку фізичної культури і спорту і впровадженню нового комплексу ГПО» та проведення оздоровчої роботи в місті».

З перших днів старту нового фізкультурного комплексу створили комісію ГПО, яку очолив полковник запасу Василь Михайлович Колосов. У її складі: 11 чоловік. Серед них — голова добровільних спортивних товариств «Авангард» і «Спартак» В. Ф. Скворцов та І. П. Ходус, інспектор мі-

ського відділу народної освіти М. О. Марченко, інструктор міським ДТСАФ П. М. Махно та інші ентузіасты.

Першим подоларем «золотої» значки ГПО став сам В. М. Колосов. З його доброго почину на кінець дев'ятої п'ятирічки в місті було підготовлено 15 963 значків. Нинішнього року їх уже є 4200.

Найкращий орієнтир у комсомольських та фізкультурних активістів заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР. Тут на сьогодні склали нормативи 400 чоловік.

Інструкторами по спорту тут працюють ентузіасты своєї справи Михайло Баранець, Олександр Ольховатський та Лариса Галзіріна. На підприємстві питання розвитку фізкультури і спорту розглядають одночасно з виробничими справами.

Успішному впровадженню фізичної культури і спорту на заводі сприяє і добра організація заводських спартакіад. Усю роботу координують ряди фізкультури, яку очолює кандидат технічних наук Ю. Г. Пухова, і гро-

ГПО на марші

ВИМІР — ЗБЛИЗЬКА

мадська комісія в питаннях комплексу ГПО (голова комісії — помічник директора підприємства М. О. Колосов). Тому й закономірно, що колектив металургів постійно займає призові місця в міських та обласних спартакіадах товариств «Авангард», а також у соціалістичному змаганні за кращу постановку роботи по впровадженню фізичної культури і спорту, комплексу ГПО в побут трудящих.

Пріємно відзначити, що чемпіонами міста з багатоборства ГПО на призи газети «Комсомольська правда» стали робітники заводу чистих металів Віктор Кузнецов та Анатолій Котенко.

У числі кращих — фіз-

культурний колектив «Чайка», головою якого є Н. С. Галуценко. «Чайка» вже виконала план підготовки значківців на перший рік десятої п'ятирічки. Нормативи склали понад 300 юнаків і дівчат.

Збірна команда Світловодська зайняла перше місце в обласних змаганнях з багатоборства ГПО на призи газети «Комсомольська правда».

Успіх від того, що в місті велику увагу прилягають будівництву спортивних споруд. До послуг фізкультурників — стадіон. Палац спорту з плавальним басейном. На громадських засадах робітники заводу чистих металів збудували стрілецький тир. А до 1 травня 1977 року

колектив підприємства зобов'язався прокласти на стадіоні бітумну доріжку. Фізкультурники «Чайки» облядають хокейний майданчик.

У вересні ми провели місячник ГПО. На стадіоні «Авангард» сотні юнаків і дівчат демонстрували свою майстерність з різних видів спорту. Організовано провели місячник фізкультурних колективів місцевих шкіл №№ 1, 2, 4. За місяць у складанні комплексу ГПО взяло участь близько 4 тисяч юнаків і дівчат.

Тепер усі 32 колективи фізкультури міста все роблять для того, щоб іще більш активізувати спортивно-масову роботу, виховати сотні нових значківців ГПО.

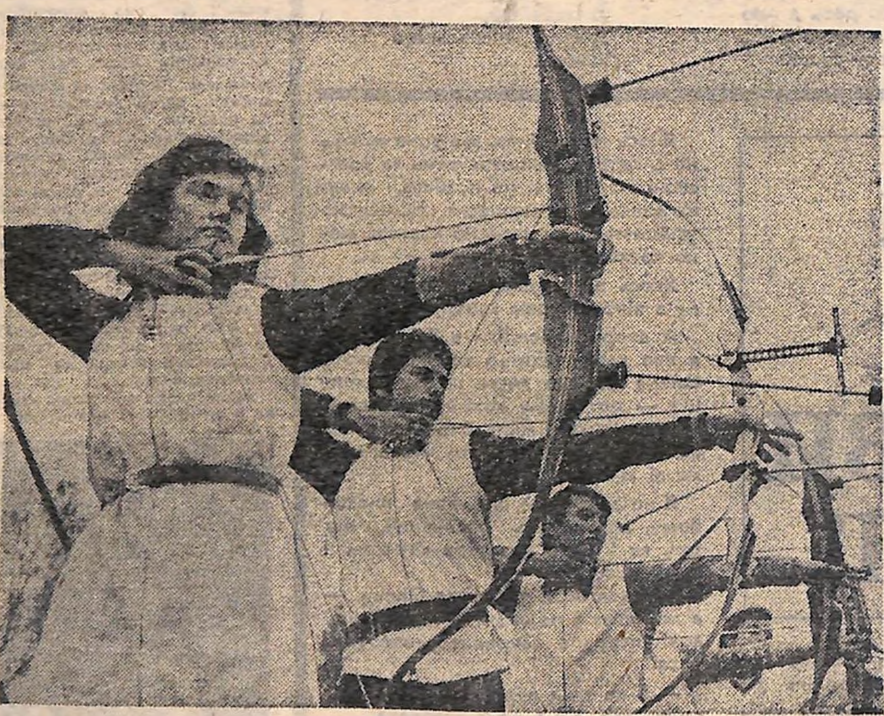
Г. МАНОВЛЮВ,
голова Світловодського
міського спорткомітету.

МІСТО НА ЗАРЯДЦІ

ХЕРСОНЬСЬКА ОБЛАСТЬ. Десять років тому трудяшки Нової Каховки розпочали похід за перетворення свого міста в місто високоефективної праці, високої культури, широкого громадського порядку і масового спорту. Прийнята в ті роки постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР про дальший розвиток фізичної культури і спорту відкрила для них широкі горизонти.

За час, що минуло відтоді, в місті збудовано 2 стадіони, 15 спортзалів, 39 баскетбольних, 63 колейбольних і 14 гандбольних майданчиків, 12 футбольних полів, 5 тенісних кортів, 2 тир, близько двадцяти 60-метрових бігових доріжок, 21 спорткомплекс за місцем проживання. Усе це дає можливість залучити до занять фізкультурною і спортом понад 40 процентів населення Нової Каховки.

На фото: (зліва направо) передньому плані) новокаховські школярі Галина БОБРУШКО, Олександр РЕЗНИКОВ і Олександр ГОРБОВИЧ ведуть суперництво на міських змаганнях з стрільби з лука.

Фото А. ПІДДУБНОГО.
(Фотохроніка РАТАУ).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня Ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.

ВСІ — НА СТАРТ!

Фізкультурники! Пам'ятай! Перші етапи II Спортивних ігор молоді — це можливість для кожного ще раз перевірити свої сили в чесній спортивній боротьбі з діючими суперниками, підвищити свою кваліфікацію.

Перший етап, який триватиме і протягом усього 1977 року, — це масові змагання з окремих видів спорту в цехах, відділках, навчальних групах, бригадах, на факультетах; спартакіади в колективних фізкультурних підприємств і установ, колгоспів, радгоспів і навчальних закладів, у військових частинах і підрозділах, спортивних клубах і за місцем проживання.

В масових стартах ігор можуть узяти участь, поза конкурсом усі бажаючі. Фізкультурний організатор! Пам'ятай! Не тільки серйозний широкому залученню спортсменів до змагань за програмою ігор!

Вибір широкій — гімнастика і бокс, плавання і легка атлетика, всі ігрові види і види боротьби, сучасне п'ятиборство і фехтування, велоспорт, веслування, стрибки у воду, теніс, кінний спорт...

До програми ігор включено і змагання з видів, що складають комплекс ГПО! Отже, є ще одна широка можливість для масової підготовки і складання нормативів комплексу.

Гаяти часу не можна! II Спортивні ігри молоді, присвячені 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, мають стати дійовим засобом поліпшення комуністичного виховання комсомольців і молоді, підвищення їхньої всебічної фізичної підготовленості, соціальної активності, виявлення спортивного резерву.

Всі — на старт!

ТИРАЖ

„СПОРТЛОТО“

20 листопада 1976 року в м. Москві відбувся 15-й тираж суботнього «Спорт-

лото». Виграші випали на такі номери:

1-й тираж — 1, 13, 17, 24, 27.
2-й тираж — 1, 22, 23, 24, 30.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.